

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DALE, THERESA**

Îmblânzirea scorpiei / Theresa Dale
Traducător: Anca Cristina Nicolae
București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.
ISBN 978-606-736-253-4
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
821.111. 31=135.1

Colectia „ROMANTIC”

THERESA DALE

Îmblânzirea scorpiei

Traducerea și adaptarea în limba română de :

ANCA CRISTINA NICOLAE

Editura și Tipografia

ALCRIS

**Ultimele apariții ale colecției
“EL și EA”**

1042	Patti Beckman	-Sensul vieții
1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbatul altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoielii
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranta nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atractia mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeița cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rânilor trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor

Capitolul 1

Alison Moncke închise ușa de la intrarea în clădirea veche cu două etaje și începu să urce încet scările înguste și abrupte spre micul apartament pe care-l ocupa la ultimul etaj. Era deprimată. Afară era o vreme mizerabilă, cu vânt tăios și ploaie în rafale, picioarele îi înghețaseră și apa pătrunse prin talpa subțire a cizmelor elegante cu care era încăltată. Oftând, își trecu degetele prin părul negru, la fel de ud ca haina de ploaie și ca umbrela ce nu-i fusese de prea mare folos.

Cu două trepte înainte să ajungă pe palierul luminat slab de un singur bec, se opri să scotocească după cheie în geanta de pe umăr. Ca de obicei, nu o pusese la locul ei în buzunarul special și se amestecase cu celelalte obiecte care-i burdușeau geanta.

În sfârșit o găsi printre monede, lame de gumă de mestecat, tablete de paracetamol și pixuri. Din colțul întunecos al ușii apartamentului în care locuia se

desprinse o siluetă care se postă în capul scărilor. În lumina chioară a becului abia distingea figura bărbatului înalt, cu păr săten-roșcat, îmbrăcat ca un fermier.

– Bună, Lallie... ai întârziat pe undeva, sau îți ia o oră și jumătate să ajungi de la serviciu, acasă?

Auzind diminutivul pe care singură și-l pusese în copilărie, când nu putea încă rosti „Alison” se albi ca varul la față și privirea i se înăspri. La Londra nimeni nu-i cunoștea diminutivul, nici chiar ea nu-l mai folosise în ultimii cinci ani și chiar sperase să nu-l mai audă vreodată. Și, uite că apărea Owen, adresându-i-se în felul acela, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum cei aproape șase ani îl făcuseră să uite vorbele grele pe care i le spusese.

Strânse cheia în pumn, trase adânc aer în piept ca să-și revină și urcă cele două trepte. Fiind mică de statură își înăltă capul să-l privească. Chiar stând pe vârfuri abia dacă-i ajungea până la umăr. Rămase nemîscată în fața lui, dar nu rosti un cuvânt până ce nu socoti că vocea îi sună normal.

– Bună, Owen. Ce cauți aici?

– Te așteptam, ce altceva? Și întinse mâna să-i ia cheia. Lasă-mă pe mine.

– Nu, mulțumesc, rosti ea pe un ton fără inflexiuni și strânse mai tare cheia în pumn. Te rog, spune ce-ai de spus și pleacă.

– Lallie, nu discut cu tine aici, pe palier. Fii cuminte și deschide ușa, intrăm în casă, ne ușcăm hainele, bem un ceai și-ti spun de ce-am venit.

– Noi doi n-avem ce discuta. Încercă să se strecoare pe lângă el, dar Owen o prinse de încheietură, îi desfăcu pumnul și luă cheia.

– Așa-i mai bine. Introduse cheia în yală, descuie ușa și o împinse de umăr înainte. Ușa se trânti în urma lor și Lallie se repezi în cameră – unde în timpul zilei divanul era acoperit cu o cuvertură croșetată în culori vesele și pe el erau așezate câteva pernițe – iar seara se transforma în dormitor.

– E mică, dar confortabilă, constată Owen, privind în jur după care se duse să aprindă sobita cu petrol.

– Foarte confortabilă, replică ea, pe un ton sec. Dacă vrei să te speli pe mâini, baia e acolo. Și făcu semn cu capul spre una din cele două uși deschise.

Când Owen dispără în baie, își dădu jos haina de ploaie, se descalță de cizme, își puse niște pantofi cu tocul înalt și se întoarse să le lase în hol. Owen o găsi despachetând cumpărăturile în bucătărioară. Din prag aruncă o privire an jur. În spațiul îngust erau înghesuite câteva dulăpioare, o masă, chiuveta și sobita cu petrol.

– Vrei să spui că ai loc să gătești în chincineta asta?

Lallie, care stătea ghemuită cu spatele la el, punând ceva în micuțul frigider, își mușcă buza de jos.

– Nu toti au norocul tău, Owen! Oricât se străduise tot ridicase puțin tonul. Vrei ceai, nu? Și, ridicându-se, luă ceainicul să-l umple cu apă.

– Mda... și ceva de mâncare, dacă ai, zise el, rezemându-se de tocul ușii și urmărandu-i mișcările. N-avem prea mult timp la dispoziție, aşa că vreau să

plecăm cât mai repede. Drumul până acasă durează șapte ore și mâine dimineață la zece și jumătate intru în operație.

Înainte să pună ceainicul pe foc Lallie îl privi cu atenție. Nu se schimbase prea mult în cei aproape șase ani; doar câteva fire albe din părul castaniu-roșcat. Trăsăturile aspre ale feței erau înblâncite de gura senzuală.

Privirea ei coborî peste haina din stofă groasă, peste pantalonii de postav cafeniu și peste bocancii bine lustruiți. Acest răgăz îi dădu timp să-și ascundă emoția și să pară cât mai calmă. Nici în ruptul capului n-ar fi vrut ca el să vadă cât îi e de frică.

— Ceva de mâncare? întrebă Lallie. Am cumpărat un pui prăjit, cartofi pai congelati și o conservă cu mazăre. Dacă-ți place și ca să nu pierzi timpul... Ia stai, cum adică nu avem timp? Eu nu plec nicăieri. Nici până la colțul străzii n-aș merge cu tine!

— Trebuie să vii cu mine, spuse Owen, neluând-o în seamă, de parcă n-ar fi fost vorba despre el. De asta am venit... ca să te iau cu mine, aşa că grăbește-te, Lallie, Cum spuneam...

— Si cum spuneam și eu, îl întrerupse ea, nervoasă, nu plec cu tine. De ce trebuie neapărat? N-am să ies din casă decât ca să merg la serviciu, dar asta se va-ntâmpla de-abia mâine dimineață, ca de obicei!

— Aici greșești. Îi-am telefonat acolo, dar plecasești, aşa că am luat legătura cu șeful tău care a acceptat să-ți acorde un concediu fără plată, drept care, plecăm amândoi acasă!

— Owen, ai îmbătrânit și ai luat-o razna, îl ironiză ea. Asta e casa mea de aproape 6 ani, am o slujbă bună și nu renunț la niciuna din ele, indiferent cine are nevoie de mine. Îți dau să mănânci fiindcă n-aș lăsa flămând niciun câine vagabond, dar după aceea pleci și mă lași în pace.

— Tot a naibii ai rămas?

— Tot. De ce nu? Ultima împrejurare în care ne-am văzut nu-mi trezește amintiri prea plăcute. Ai născot fel de fel de acuzații la adresa mea, nelăsându-mă să mă disculp. M-ai despărțit de prietenii și m-ai trimis să locuiesc la oamenii ăia, unde am trăit ca într-o închisoare!

Mâna în care ținea chibritul îi tremura atât de tare încât nu reușea să aprindă focul la sobită și când se fripse la deget scoase un țipăt. Scurta clipă de durere o făcu să-și piardă calmul și ochii i se umplură de lacrimi. Mai avea însă puțină tărie ca să se abțină să nu izbucnească în plâns, fiindcă Owen îi specula orice semn de slăbiciune. Așa că îi întoarse spatele făcându-și de lucru cu puiul pe care-l pusese într-un vas termorezistent și căutând tigaia pentru cartofi și cratița pentru mazăre.

— Așa că îți dau să mănânci, dar asta e tot ce vei obține de la mine. Ca desert am budincă de orez, zise, mulțumită că vocea nu-i tremură.

— Mănânci numai de la pungă sau conservă? Nu e de mirare că ești numai piele și os?

Lallie, care deja își putea stăpâni reacțiile, se întoarse cu fața spre el și-i zâmbi mieros.

— Vrei, sau nu, budincă cu orez?

— Cu gem deasupra?

Lallie pufni dezgustată și deschise un sertar.

— Ia astea și pune masa. Îi trânti în mâna tacâmurile odată cu fața de masă. Mă grăbesc să termin cât mai repede, nu că m-ar interesa dăcă întârziu, ci fiindcă nu suport să te văd în fața ochilor. Si, întorcându-se cu spatele la el se apucă să deșarte din punga de plastic cartofii congelati.

— Singurul mod în care mi-ai putea întârzia plecarea ar fi să te încăpățânezi, aşa cum o faci de obicei. Nu vroiam să-ți spun nimic deocamdată, dar pentru că ești atât de pornită împotriva mea, tin să te anunț că este vorba de Dwynny.

— Dwynny? se miră Lallie. În mintea ei întotdeauna o comparase pe bătrâna menajeră cu o stâncă de granit.

— Vârsta înaintată, tensiunea crescută, obezitatea și, mai nou, grijile inutile... ah, nu, nu e vorba despre tine, aşa că nu-ți face procese de conștiință... i-au provocat un infarct.

Lallie lăsă atât de repede jos tigaia încât stropii de ulei se împrăștiără pe jos, murdărind-o și pe mâini.

— E grav? îl întrebă, îngrijorată.

— La vârsta ei ne putem aștepta la orice, zise el și se apucă să aranjeze masa, lăsând-o abătută în fața sobitei cu gaz. După ce răsturnă în cratiță mazărea din conservă se repezi în cameră.

— Nu mă înțelegi, nu-i aşa? zise ea cu amărăciune în glas. După ce, practic, mi-ai trântit ușa în nas, am început să-mi clădesc viața aici. Am găsit acest apartament și o slujbă bună... și nu depind de nimeni.

— Aha, Domnișoara Independentă! mărâi el. Ia spune, cum te împaci la serviciu cu bătrânul Tommy Griffiths?

— Îl cunoști? Când el încuviință fu cuprinsă de un val de umilință, dându-și seama că Owen nu-i lăsase nici măcar consolarea de a-și fi găsit slujba aceea prin forțe proprii.

— E nașul meu, spuse el zâmbind triunfător și insinuant. De când a preluat conducerea sucursalei din Aber a companiei de asigurări, călătoarește foarte mult. La început, figura lui tristă îl amuză, apoi îl înduioșă. Nu fă mutra asta jalnică, prostuțo! El mi-a scris că a primit de la tine o cerere de angajare și că tă-a recunoscut numele... și mi-a cerut referințe despre tine. L-am informat că ai un caracter frumos, că ești o persoană de încredere, conștiincioasă și bună dactilografa.

Furia luă locul tristeții și Lallie îl fulgeră cu privirea, strângând din buze.

— Iar mie nu mi-ai mai lăsat nimic! Absolut nimic. Ti-am mai spus că ești un ticălos.

— Nu vorbi urât, Lallie, izbucni el. Tommy te-a angajat ca dactilografa, dar nu e omul care face concesii. Tot ce-ai realizat până acum se datorează meritelor tale... și nu are nicio legătură cu mine. Si, aș vrea să mai știi că nu i-am povestit nimic în plus. Nu i-am dezvăluit secretul tău și nu-l va afla niciodată decât...

— Decât dacă nu fac ce spui tu, nu?

— Exact, încuviință el. Si acum, hai să mânçăm, pe urmă îți pui câteva lucruri într-o valiză și plecăm.

Repezindu-se în bucătărie, Lallie alunecă pe o pată de ulei tipând de durere și furie când simți o durere ascuțită în gleznă. Căzu pe spate prințându-și piciorul sub ea.

— Uite ce-am pătit din cauza ta! urlă înfuriată la culme.

— Nu din cauza mea. Owen se opri calm lângă ea. Ce te doare?

— Picioarul, idiotule! Si tipă din nou când el se aplecă și-i prinse glezna între degete, sucindu-i-o într-o parte și-n alta. Nu fă aşa, mă doare!

— Nu mai urlă! Îi-ai scrântit puțin glezna, atâtă tot.

— Nu, nu mi-am scrântit-o, zise Lallie, scrâșnind din dinți de durere. E ruptă! De unde știi tu ce e? Ești medic veterinar și te ocupi de animale, nu de oameni. Vreau să fac o radiografie!

— Ba vrei o cană cu ceai și o aspirină, o corectă el, ridicând-o în brațe și ducând-o în cameră să o așeze pe un scaun. Stai aici până pregătesc ceaiul și cina, spăl pe jos și-ți fac bagajul. Si nu încerca să amâni lucrurile, fiindcă nu-i nici pe jumătate atât de grav pe căt încerci să demonstrezi. O să mergi acasă cu mine și o să rămâi cu Dwynwen până se pune pe picioare. Te vei ocupa de gospodărie în locul ei și vei încerca să-i scoți din cap gândurile negre. Apoi ești liberă să te întorci aici. Nu te duc printre străini, doar ai locuit acolo.

Ceea ce era adevărat; la vîrsta de patru ani, când mama ei se măritase cu tatăl lui Owen, venise să locuiască la Bryn Celyn, o fermă izolată din valea Dyffy. Era prea mică atunci când părăsiseră Pimlico, pentru a-și mai aduce aminte locul unde se născuse, aşa că toate amintirile ei erau legate de Bryn Celyn —

grajdurile și acareturile, turmele de oi păscând pe dealuri și râul străjuit de mesteceni și scoruși. Era locul ideal pentru petrecerea copilăriei, iar Owen, cu zece ani mai mare decât ea, fusese cel mai drăguț frate din lume. Pe vremea aceea Jonty avea opt ani, iar Dorcas, sora lor, era doar cu un an mai mare decât ea.

De aceea nu era casa ei, adevărată ei casă și nici Dorcas nu era sora ei bună, lucru pe care îl înțelesese foarte bine în prima zi de școală când li se strigase numele la catalog. „Dorcas Tudor” și Dorcas se ridicase în picioare, în banca ce o împărtea cu Lallie, trăgând-o în sus după ea. Învățătoarea îi zâmbise spunând: „Ah, tu ești Alison Moncke, micuță englezoaică”, remarcă ce o făcuse să se simtă altfel decât ceilalți. Din ziua aceea, școala nu i-a mai plăcut atât de mult, iar când au încercat s-o învețe limba velșă nu a fost deloc cooperantă. Dacă tot era diferită de ei, atunci să fie până la capăt.

Împlinise paisprezece ani când mama ei și tata Tudor muriseră într-un accident de circulație și Dwynwen fusese cea care-i alinase suferința. Dorcas și Jonty se aveau unul pe celălalt, iar Owen era plecat la oraș să urmeze facultatea de medicină veterinară, aşa că se atașase de Dwynwen, ajutându-se reciproc...

Owen intră cu ceaiul întrerupându-i șirul gândurilor.

— Să știi că n-am dat foc la nimic, o asigură el. Totul e gata dar, mai întâi, să vedem ce se-ntâmplă cu glezna ta. Ai aspirină și pansamente?

— Trusa de prim-ajutor e în baie și cred că are de